

شرق روزهانه

نگاره

مشاهیر جهانی به اسرائیل نمی‌روند

چندی پیش خبری از مایکل بنت، بازیکن مشهور فوتبال آمریکا، انتشار یافت که حاضر نشده بود به‌همراه یک گروه «حسن‌نیت» مرکب از ۱۳ ستاره باشگاه‌های آمریکا به اسرائیل سفر کند. بنت به‌صراحت موضع موافق خود در حمایت از فلسطینی‌ها را اعلام کرده و به قول خودش حاضر نشده از سوی اسرائیل به‌عنوان یک ابزار تبلیغاتی «مورد استفاده» قرار گیرد. او در این رابطه به سرگذشت «محمدعلی کلی»، بوکسور مسلمان و مشهور آمریکایی، اشاره کرد و به تعبیر خودش گفت: «همواره در کنار ملت فلسطین خواهد بود و خود را صدای کسانی می‌داند که صدا ندارند».

گرچه اظهارات محکم او بازتابی قوی‌تر در رسانه‌های جهانی داشت، اما او تنها فردی از بین بازیکنان آمریکایی نبود که دست به چنین اعتراضی می‌زد. به نوشته روزهانه اسرائیلی هاآرتص، از بین آن ۱۳ نفر تنها پنج نفر حاضر شدند در تاریخ ۱۷ فوریه گذشته به اسرائیل سفر کنند. این اقدام نشانه‌ای دیگر از ده‌ها مورد مشابه است که عمدتاً شخصیت‌های مشهور جهان در نیم‌قرن گذشته اتخاذ کرده و حاضر به سفر به اسرائیل نشده‌اند. آنها از اقلشار گوناگون بوده و با این کار خود اسرائیل را در سطح بین‌المللی به دردرسر انداختند. حرکت اعتراضی آنها یک‌بار دیگر واقعیت رژیم اشغالگر قدس و جنایتاش در حق فلسطینیان را به جهان شناساند و نشان داد که این رژیم در سطح جهانی چگونه منزوی شده است.

خانواده سلطنتی بریتانیا

براساس گزارش روزهانه دیلی تلگراف در دسامبر سال ۲۰۱۵، هیچ‌یک از افراد خانواده سلطنتی بریتانیا از بدو تأسیس رژیم اسرائیل در ۶۷ سال پیش تاکنون به صورت رسمی اقدام به سفر به اسرائیل نکرده‌اند. این در حالی است که رهبران اسرائیل تابه‌حال ده‌ها بار از اعضای خانواده سلطنتی برای دیدار از اسرائیل دعوت کرده‌اند، اما پاسخ شمتی نگرفته‌اند. یکی از آخرین موارد آن دعوت «بنیامین نتانیاهو»، نخست‌وزیر اسرائیل، از «شاهزاده چارلز»، شاهزاده ولز و وارث پادشاهی بریتانیا، بود که در حاشیه اجلاس تغییرات اقلیمی در پاریس سال ۲۰۱۵ از او به صورت رسمی دعوت کرد.

با وجود اینکه «شاهزاده فیلیپ»، در سال ۱۹۹۴ برای زیارت قبر مادرش، شاهزاده الیس، واقع در کوه زیتون به قدس شری رفت، اما وزارت خارجه انگلستان بلافاصله با صدور بیانی‌ای اعلام کرد این یک دیدار شخصی بوده است؛ مسئله‌ای که هنوز اسرائیل نسبت به آن کلاه‌هایی داشته و در سطح بین‌المللی به‌شدت برای این رژیم گران تمام شد. لندن دراین‌باره هیچ توضیحاتی نمی‌دهد زیرا اعضای خانواده سلطنتی این اختیار را دارند که اقدام به سفرهای رسمی کنند. تاکنون بارها شاهزادگان بریتانیایی از کشورهای خاورمیانه دیدار کرده‌اند که یکی از آخرین موارد آن دیدار شاهزاده چارلز از شش کشور عربی در ماه نوامبر گذشته بود.

استفان هاوکینگ

یکی از شخصیت‌های مشهوری که حاضر به سفر به اسرائیل نشد، «استفان هاوکینگ»، فیزیک‌دان بریتانیایی، است. او که یکی از دانشمندان برجسته جهانی به‌شمار می‌رود، در سال ۲۰۱۳ حاضر به پذیرش دعوت اسرائیل و مشارکت در مراسم سالگرد تولد «شیمون پرز»، رئیس‌جمهور ۹۰ ساله اسرائیل، نشد.

هاوکینگ البته چهاربار به اسرائیل سفر کرده است که آخرین‌بار آن سال‌ال ۲۰۰۶ به دعوت سفارت بریتانیا در تل‌آویو بود. او در آنجا با دانشجویان اسرائیلی و فلسطینی دیدار کرد، اما بعدها از این دیدار هم سر باز زد و به سمت دفاع از مصالح فلسطینی گرایش پیدا کرد. او در سال ۲۰۱۳ به‌صراحت پشتیبانی خود را از تحریم اسرائیل اعلام کرد و تاکنون بارها نسبت به عواقب و پیامدهای سیاست‌های «فاجعه‌بار» این رژیم هشدار داده است.

فراز از همه، این دانشمند بریتانیایی هفته گذشته شروع یک حرکت مردمی بزرگ را برای تأمین مالی دانشجویان و فیزیک‌دانان فلسطینی اعلام کرد و از طریق موضع رسمی خود در فیس‌بوک خواستار کمک به آنها شد. صفحه فیس‌بوک او را ۳۰۸ میلیون نفر از سراسر جهان دنبال می‌کنند.

ستارگان اسکار

این تنها سیاست‌مداران یا دانشمندان نیستند که رقتن به اسرائیل را تحریم کرده‌اند. سال گذشته تل‌آویو برنامه‌ای را برای یک سفر مجانی به اسرائیل آماده و از ۲۶ نامزد دریافت جایزه اسکار دعوت کرد تا به تل‌آویو سفر کنند. اینها افرادی بودند که برای نامزدی اسکار سال ۲۰۱۶ معرفی شده و همین چند روز پیش جوایزشان را دریافت کردند، اما رفته‌رفته روزهانه‌های جهانی برملا کردند که این ۲۶ نفر هیچ‌کدام به دعوت رسمی اسرائیل پاسخ مثبت نداده‌اند. این در حالی بود که هزینه سفر هر یک از آنها ۵۵ هزار دلار می‌شد و اسرائیل حاضر به تقیل کامل آن شده بود. برخی از تحلیلگران این اقدام را ناشی از تأثیر تبلیغات طرفداران فلسطین در غرب دانسته و گفتند آنها ستارگان سینمایی جهانی را تشویق کرده بودند به این سفر نروند. یکی از برجسته‌ترین این ستارگان «کیسی افلک» و «اما استون» بودند که روز دوشنبه گذشته جایزه بهترین بازیکن مرد و زن سال ۲۰۱۶ را از آن خود کردند یا لئوناردو دی‌کاپریو، «مت دیمنون» و «جینفر لارنس». ازجمله ستارگان هالیوودی که در گذشته جایزه اسکار برده بودند.

منبع: الجزیره

یادداشت

وارث جنگ سایبری

سه سال پیش «باراک اوباما»، رئیس‌جمهوری پیشین آمریکا، به پنتاگون دستور داد حملات سایبری و الکترونیک خود را به برنامه موشکی کره‌شمالی با هدف زمین‌گیرکردن شلیک‌های آزمایشی این کشور در همان دقایق اولیه آغاز کند. مدت کوتاهی پس از این فرمان، تعداد زیادی از موشک‌های کره‌شمالی منفجر، از مسیر منحرف و در هوا تکه‌تکه شدند یا در دریا افتادند. هرچند برخی کارشناسان این ناکامی‌ها را نتیجه فرمان اوباما می‌دانستند، اما بسیاری نیز باور داشتند که اینها صرفاً پیامد ناکارآمدی این‌کشور در تولید و هدایت موشک است.
بالی‌ن‌حال، کره‌شمالی توانسته در هشت ماه گذشته چندین موشک میان‌برد را با موفقیت آزمایش کند.

تمامی این فرمان‌ها و تلاش‌های بعد از آن، نشان‌دهنده آن است که آمریکا هنوز از قابلیت کافی برای مقابله با برنامه هسته‌ای و موشکی کره‌شمالی برخوردار نیست، به‌طوری‌که رئیس‌جمهوری پیشین را واداشت تا هنگام ترک کاخ سفید به «دونالد ترامپ»، جانشین خود، درباره مسئله هسته‌ای کره‌شمالی به‌عنوان مهم‌ترین مشکلی که گریانش را خواهد گرفت هشدار دهد.

هرچند ترامپ نشان داده است که ترجیح می‌دهد باشد تا مسئله تهدیدهای کره‌شمالی برخورد کند، اما او نیز مانند اوباما مجبور خواهد بود از بین موارد دردسترس تنها یک راه‌حل بسیار ناقص را انتخاب کند. ترامپ می‌تواند به پنتاگون دستور دهد جنگ سایبری و الکترونیکی را شدت بخشد، اما برای توفیق آن تضمینی وجود ندارد؛ می‌تواند با کره‌شمالی مذاکره کند، که برنامه‌های هسته‌ای و موشکی خود را متوقف کند اما در این صورت تهدید در جای خود باقی خواهد ماند؛ می‌تواند دستور دهد سایت‌های موشکی کره‌شمالی مورد حمله قرار بگیرند، اما بخت کمی برای موفقیت وجود دارد یا می‌تواند چین را مجبور کند که حمایت و مبادلات تجاری خود را با کره‌شمالی قطع کند که این هم مؤثر نخواهد بود، چون تجربه ثابت کرده چین هرگز کاری مؤثر نخواهد کرد. در دوران اوباما تهدیدیات بسیار جدی‌تر شد، به‌نحوی‌که این کشور توانست از فروش موشک‌های کوتاه‌برد و میان‌برد به کشورهایمانند مصر، لیبی، پاکستان، سوریه و امارات متحده عربی میلیون‌ها دلار به جیب بزند و موشک‌هایی با اندازه کوچک بسازد که نابودی‌شان را از سوی آمریکا به‌خاطر اندازه و وزن کمشان که اختفای آنها را برای تسلیحات آنها در جنگ بسیار آسان می‌کرد، خیلی دشوار می‌کرد. در زمان مبارزات انتخاباتی، ترامپ گفته بود که آمریکا در زمینه جنگ سایبری با کره‌شمالی عقب مانده است و اکنون مشاورانش می‌گویند که همه گزینه‌ها در این رابطه روی میز است.

«عبدالرحمان محمد»، کودک ۱۰ساله سوری، می‌گوید: «همه ما ترسیده‌ایم؛ گلوله‌ها تمامی دارند. در تمامی شب صدای سکین خمپاره‌ها شنیده می‌شود؛ درست زمانی که برای خواب آماده می‌شویم». به مدت یک ماه تمامی یتیمان سوری از رفتن به مدرسه بازمانده‌اند. محمد ادامه می‌دهد: یکی از این‌ خمپاره‌ها به خانه ما اصابت کرد و نیمی از آن ویران شد؛ پدر و برادرم کشته شدند. آنان در آشپزخانه مشغول کار بودند که بلافاصله با اصابت خمپاره کشته شدند. اگرچه آمار دقیقی از شرایط در داخل سوریه وجود ندارد؛ اما سازمان ملل متحد همواره هشدار می‌دهد مهاجران سوری که اکنون در اردوگاه‌های ترکیه، لبنان و اردن زندگی می‌کنند، در معرض نابودی نسل قرار دارند و دسترسی آنان به امکانات آموزشی بسیار محدود است. محمد ادامه می‌دهد: من می‌خواهم پزشک شوم و کودکان را معالجه کنم. ما هرگز خون‌های ریخته‌شده کودکان را فراموش نخواهیم کرد. «خالد محمد» یکی دیگر از کودکان ۱۰ساله سوری است که از حلب بیرون رانده شده است. او نمی‌تواند درباره گذشته و اینکه چطور بدون خداحافظی از پدرش مجبور به ترک وطنش شده است، به آرامی صحبت کند؛ پدری که تنها چند روز بعد از آنکه او به همراه دیگران شهر محاصره‌شده را ترک کرده، کشته شد. محمد می‌گوید: من انتقام خون پدرم را خواهم گرفت. کودکی ما از سوی دولت دمشق دزدیده شده است. اکنون تنها می‌خواهم به حلب بازگردم؛ شهری که به اجبار از ما گرفته شد.

دانش‌آموزان سوری اکنون تنها یک راه پیش روی خود دارند و آن اینکه هرچه سریع‌تر بزرگ شوند؛ هرچند برای بسیاری از آنان رفتن به مدرسه، زندگی اشرافی به شمار می‌رود. «احمد حمدانی»، یکی از مدیران سوری، می‌گوید: ما موارد بسیار زیادی را داریم که کودکان مسئول تأمین مایحتاج خانواده‌هایشان هستند؛ حتی زمانی که در اوایل دوران نوجوانی به سر می‌برند. او ادامه می‌دهد: بنابراین، پول برای بسیاری از آنان مسئله اصلی است؛ هرچند ما به‌سختی تلاش می‌کنیم آنان را از این شرایط دور کنیم تا دوران کودکی خود را مانند دیگران سپری کنند. اینکه این کودکان به جنگ، خانواده و عزیز ازدست‌رفته‌شان دیگر فکر نکنند. وظیفه بسیار دشواری است». در بسیاری از مدارس بین‌دانش‌آموزان نان توزیع می‌شود تا به آنان برای تأمین مخارج زندگی کمک اندکی بشود. شوراهای روستا در تلاش هستند تا با گرفتن کمک مالی از سازمان‌های بین‌المللی، مدارس را بازسازی کنند، حقوق کارمندان را بپردازند و خانه‌هایی برای یتیمان سوری بسازند. حمدانی ادامه می‌دهد به‌شدت در تلاش هستیم کودکان را به مدارس بازگردانیم و در آنان حس خوب دوران کودکی را زنده کنیم. در آینده به آنان کار با کامپیوتر و مهارت‌هایی را آموزش خواهیم داد که بتوانند حرفه‌ای برای خود دست‌وپا کنند.

مدیران مدارس سوری همچنان امیدوارند که زنان را نه‌تنها برای آموزش در مدارس، بلکه برای زنده‌نگه‌داشتن نماد مادری و عشق، بار دیگر استخدام کنند؛ چراکه بر این باورند کودکان خسته از جنگ و عزادار مرگ والدینشان، تنها به آموزش علم احتیاج ندارند؛ بلکه باید دوست‌داشتن را نیز بیاموزند.

برای یتیمان سوری؛ کودکانی که به‌سرعت مَرَد شدند

نگرانی وجود دارد که در این بین نسل گمشده‌ای از کودکان سوری باشند که به‌واسطه محرومیت از تحصیل، از کسب مهارت‌های لازم برای بازسازی دوباره این کشور بازمانند.

براساس گزارش سازمان ملل متحد، حدود ۷۰۰ هزار نفر از جمله ۳۰۰ هزار کودک در ۱۵ ناحیه محاصره‌شده اطراف سوریه گرفتار آمده‌اند. در این مناطق پنج میلیون غیرنظامی دیگر نیز به سر می‌برند که به‌دلیل شرایط بسیار سخت ناشی از بروز جنگ و درگیری‌های جاری در کشور جنگ‌زده سوریه با معضلات بسیاری دست‌وپنجه نرم می‌کنند.

مدیر اجرایی صندوق کودکان سازمان ملل ادامه می‌دهد: با وجود اینکه در ۱۰ سال گذشته بیش از ۶۵ هزار کودک از حضور در نیروهای مسلح آزاد شده‌اند؛ اما هنوز ده‌هاهزار دختر و پسر زیر ۱۸ سال در درگیری‌های مسلحانه سراسر دنیا مورد استفاده قرار می‌گیرند.

«آنتونی لیک»، مدیر اجرایی یونیسف، بر این‌ باور است با وجود پیشرفت‌هایی که در تلاش برای جلوگیری از این اقدامات حاصل شده اما نباید به دستاوردهای گذشته خود پسندۀ کنیم، بلکه باید با نگاهی به آینده، راه‌حل‌های تازه‌ای را برای دور نگه‌داشتن کودکان از جبهه‌های نبرد جست‌وجو کنیم. به گزارش یونیسف، دسترسی به آمار دقیق کودکانی که در درگیری‌های مسلحانه به کار گرفته می‌شوند به دلیل ماهیت غیرقانونی این اقدام ممکن نیست اما برآوردها نشان می‌دهند هم‌اکنون ده‌هاهزار کودک زیر ۱۸ سال در درگیری‌های سراسر جهان مورد استفاده قرار می‌گیرند. براساس همین برآوردها، در سال ۲۰۱۳ نزدیک به ۱۷هزار کودک در سودان جنوبی و ۱۰هزار کودک از کشور آفریقای مرکزی به‌اجبار در جبهه‌های درگیری اجیر شده بودند و به دنبال افزایش درگیری‌های یم در سال ۲۰۱۵ بیش از هزارو ۵۰۰ کودک یمنی به میدان‌های درگیری کشیده شدند.

جایی برای بجگی نیست

گزارش دیگری که از سوی چندین سازمان امدادسانی و مدافع حقوق بشر از جمله «آکسفام» منتشر شد، شمار کشته‌شدگان جنگ سوریه از ماه آوریل ۲۰۱۴ تاکنون را بیش از ۵۰ هزار نفر برآورد کرده است. این گزارش که با عنوان «هیچ جایی برای کودکان باقی نمانده است» منتشر شد، تأکید می‌کند که نزدیک به هشت میلیون کودک سوری در داخل سوریه و در کشورهای همسایه، نیازمند کمک‌های انسان‌دوستانه فوری و ضروری‌اند. سازمان ملل می‌گوید با ادامه این وضعیت سوریه در آینده با بحران بسیار جدی کمبود نیروی متخصص و تحصیل‌کرده مواجه خواهد شد و بسیاری از این کودکان محروم از تحصیل، در عمل آینده‌ای ندارند.

 	 	 	 	 	
اسناد و شواهد کافی داریم که نشان می‌دهد کودکان آشکارا تشویق یا تهدید می‌شوند که به نظامی‌گری روی بیاورند. بسیاری از گروه‌های شبه‌نظامی به کودکان وعده حقوق خوب تا ۴۰۰ دلار در ماه و پاداش و جایزه می‌دهند تا آنها را تشویق به شرکت در عملیات نظامی کنند و برخی از کودکانی که اسلحه در دست گرفته‌اند، هفت‌ساله‌اند یا حتی کمتر از این سن دارند					

گزارش سازمان ملل متحد بر وجه نگران‌کننده دیگری از واقعیت زندگی کودکان سوری تأکید می‌کند، «اسناد و شواهد کافی داریم که نشان می‌دهد کودکان آشکارا تشویق یا تهدید می‌شوند که به نظامی‌گری روی بیاورند. بسیاری از گروه‌های شبه‌نظامی به کودکان وعده حقوق خوب تا ۴۰۰ دلار در ماه و پاداش و جایزه می‌دهند تا آنها را تشویق به شرکت در عملیات نظامی کنند و برخی از کودکانی که اسلحه در دست گرفته‌اند، هفت‌ساله‌اند یا حتی کمتر از این سن دارند».

سازمان‌های حقوق بشر تخمین می‌زنند حدود ۲۵۰ هزار کودک در حداقل ۱۹ کشور در قاره‌های آفریقا، آسیا و آمریکای لاتین در گروه‌های مسلح یا به‌عنوان سرباز حضور دارند. «ارلف ویلینگر»، مسئول بخش حقوقی کودکان سازمان «سرزمین انسان‌ها»، می‌گوید: «از کودکان به‌عنوان سرباز استفاده می‌شود زیرا بسیار ارزان هستند؛ آنها با قیمتی ندارند یا قیمت‌شان بسیار کمتر از بزرگسالان است. خیلی آسان تحت‌تأثیر قرار می‌گیرند. گاهی هم به‌وزر مجبور به این کار می‌شوند مثلاً در راه مدرسه دزدیده می‌شوند یا آنها را گول می‌زنند تا پول یا کوشی تلفن همراه که برای آنها جذاب است». به گفته ویلینگر، یک دلیل مهم دیگر این است که کودکان نسبت به بزرگسالان ترس کمتری دارند و جسور هستند. گاهی کارهای خطرناکی را انجام می‌دهند که بزرگسالان حاضر به انجام آن نیستند؛ جاسوسی می‌کنند، یا مواد منفجره را به‌راحتی جابه‌جا می‌کنند.

اما بازگشت به خانه برای بسیاری از کودکان سرباز سخت است. بسیاری از آنها معلول می‌شوند و از آسیب‌های روحی و روانی که تجربه کرده‌اند رنج می‌برند. برخی از آنها در خانواده یا روستا به چشم آدم‌کش

نفیسه کریمی: به‌ندرت می‌توان در ویدئوهایی که از سوریه منتشر می‌شود،

مردمانی را یافت که لبخند می‌زنند؛ وقتی دقیق‌تر گوش می‌کنی، فقط صدای شلیک گلوله و انفجار خمپاره را در پس‌زمینه تمامی آنان خواهی شنید. اکنون پس از گذشت شش سال از آغاز بحران در سوریه به‌خوبی می‌توان غم و اندوه مردمان این سرزمین را فهمید؛ بنابراین وقتی به فیلم‌های منتشرشده از روستاهای سوری به‌ویژه در شمال شرقی نگاه می‌کنی، دیگر نمی‌توان حتی لبخند تلخی زد.

چهار ماه پیش، نیروهای اپوزیسیون ارتش سوریه نیروهای گروه تروریستی «داعش» را از روستاهای واقع در شمال شرقی سوریه بیرون راندند؛ از آن زمان به بعد زندگی در این مناطق به روال عادی خود بازگشته است. اکنون کودکان با تانکرهای آب که اغلب بر فراز ساختمان‌های ویران‌شده قرار دارند، بازی می‌کنند؛ مردم در حال خرید از مغازه‌ها هستند و مدرسه «شام» برای یتیمان سوری دوباره کارش را از سر گرفته است. در حیاط برخی از خانه‌ها می‌توان صدای خنده لجام‌گسیخته کودکان سرمست از بازی فوتبال را شنید یا صورت مغرور دختران و پسرانی را دید که مشتاقانه آنچه را در کلاس درس آموخته‌اند با یکدیگر تقسیم می‌کنند. برای فقط چند لحظه همه‌چیز خوب به نظر می‌رسد و می‌توان جهنم جنگ که کودکی این دختران و پسران را گرفته است، فراموش کرد.

طبق گزارش‌ها از ۲۲۱ دانش‌آموز سوری، یک نفر حداقل یکی از والدینش را از دست داده است و برخی از این کودکان به‌تازگی و پس از خروج نیروهای تروریستی از حلب، به این روستاها بازگشته‌اند.

فاجعه‌ای توصیف‌ناپذیر					
یونیسف وضعیت کنونی کودکان سوری را فاجعه‌ای توصیف‌ناپذیر می‌داند. جنگ سوریه ششمین ریمتانش را پشت سر گذاشت و دور باطل خشونت همچنان ادامه دارد. سازمان ملل هشدار داده که صدها هزار کودک سوری در وضعیت بحرانی به سر می‌برند. «دانیا شادت»، نماینده یونیسف در آلمان می‌گوید هیچ کودکی در دنیا نباید آنچه را که کودکان سوری در حلب و نقاط دیگر سوریه از سر می‌گذرانند، تجربه کند. به گزارش دویچه‌وله، بسیاری از کودکان در مناطق جنگ‌زده در معرض خطر قرار گرفته‌اند. یونیسف فقط در سال گذشته حمله به ۸۴ مدرسه را ثبت کرده است؛ حملاتی که در آنها ۶۹ کودک جان خود را از دست دادند. به گفته کارشناسان یونیسف، اطلاعات دقیق و آمار واقعی از تعداد کودکان کشته‌شده در خشونت‌های جنگ داخلی سوریه وجود ندارد. طبق گزارش‌های سازمان ملل متحد که آماری نسبی است، ۴۰۰ کودک در جریان جنگ و درگیری‌ها در سوریه در سال ۲۰۱۵ کشته شده‌اند. «کریث کایلاه»، رئیس بخش اورمانیه و آفریقای یونیسف هم تأکید می‌کند همه طرفین جنگ و درگیری سوریه در قبال بروز این فاجعه توصیف‌ناپذیر باید پاسخ‌گو باشند.					

البته وضعیت کودکان در دیگر نقاط جهان که جنگ و درگیری در آنجا حاکم بوده نیز بهتر نبوده است. براساس اطلاعات صندوق کودکان سازمان ملل متحد افزون بر کودکان سوری حدود هشت‌میلیون و ۴۰۰هزار کودک در جهان به کمک‌های بشردوستانه یونیسف نیاز دارند. در این گزارش آمده است، نیمی از پناهجویان در سراسر جهان زیر ۱۸ سال هستند. شمار دختران و پسران نوجوانی که به‌تنهایی راه مهاجرت را در پیش می‌گیرند، افزایش یافته و از میان آنان ۱۷میلیون نفر دنبال پناهگاه می‌گردند و ۱۱میلیون نفر نیز به خارج از کشورشان پناه برده‌اند که همواره با خطر سوءاستفاده روبه‌رو هستند.

بنا بر گزارش یونیسف، از هر دو پناه‌جو در سراسر جهان یکی، زیر ۱۸ سال است و این در حالی است که گروه سنی زیر ۱۸ سال فقط یک‌سوم جمعیت جهان را تشکیل می‌دهد. شمار کودکانی که تنهایی مهاجرت می‌کنند، پیوسته رو به افزایش است. در سال ۲۰۱۵ میلادی حدود صد هزار جوان و نوجوان سال ۱۸ سال از ۷۸ کشور جهان تقاضای پناهندگی کرده‌اند. این تعداد به نسبت سال ۲۰۱۴ سه برابر افزایش را نشان می‌دهد.

سازمان جهانی مهاجرت (IOM) نیز گزارش می‌دهد از ابتدای سال ۲۰۱۴ تا ماه جولای سال ۲۰۱۶ میلادی ۱۵هزار پناه‌جو و مهاجر با کشته شده‌اند یا از سرنوشت‌شان هیچ اطلاعی در دست نیست و نام آنها مفقود ثبت شده؛ این در حالی است که حدود دوسوم پناه‌جویان کشته‌شده در جریان مهاجرت، در دریای مدیترانه غرق شده‌اند؛ طبق برآورد این سازمان یک‌سوم پناه‌جویان کشته‌شده در دریای اژه کودک بوده‌اند.

«جاستین فورسبت»، معاون مدیر اجرایی یونیسف می‌گوید حدود ۳۸۰ هزار کودک پناه‌جوی سوری از امکانات لازم برای ادامه تحصیل برخوردار نیستند، این در حالی است که براساس گزارش‌های موجود میزان ثبت‌نام در مدارس و مراکز آموزشی سوریه، از ماه ژوئن سال ۲۰۱۶ میلادی حدود ۵۰ درصد افزایش یافته است. فورسبت در ادامه با وجود اینکه می‌گوید تعداد کودکانی که در کلاس‌های درس در سوریه حاضر می‌شوند به‌مراتب بسیار بیشتر از تعداد کودکان محروم از تحصیل است، تأکید می‌کند: اما این